



ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Δι' συνδρομὰν ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-  
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,  
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλ : ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετά-  
φρασις \*Κ, (συνέχεια).—Ἰωάννου Βαλέρα : — ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ,  
Ἰσπανικὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Ἀντ. Φραβασίλη, (συνέχεια).—  
Σοφίας Κραπότκιρ : Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 4237, (συνεχ.).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ  
προκληρωτικῆ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50  
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.  
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.



PAUL DESTÈZ

Οἱ Πρώσοι προβαίνουν ἐνδοτέρω τῆς Γαλλίας. (Κεφάλαιον Δ').

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

## ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

## ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

[Συνέχεια]

Ἄλλως τε, ἦν εὐτυχῆς ἕνεκα τῆς φυγῆς ταύτης, ἥτις ἀπῆλασεν αὐτὸν σοβαρῶς φροντίδος. Ἐροβεῖτο τὸ βίαιον τῆς ἐρωμένης του καὶ μετὰ πρόμου ἀνέμενε τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἐκείνη θὰ τὸν ὑπεχρέωνε νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ὑποσχέσεις, ἃς δὲν ἤθελε νὰ τηρήσῃ.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἶχε χαράξει τὸ σχέδιόν του.

Θὰ ἔφευγεν αὐτὸς ἐκ Παρισίων καὶ θ' ἀπεσύρετο εἰς Σεβάν, ἢ εἰς ἄλλο τι κτῆμα, ὅπως ζήσῃ μετὰ τῆς Σολάνζης, ἣν ἀπαύστως ἐσκέπτετο.

Ἡ μετὰ τῆς πριγκιπέσσης λοιπὸν ρῆξις ἐπλήρου τοὺς πόθους του· ἐξ ἐκείνης δὲ προελθοῦσα ἦν συμβεβηκὸς εὐτυχῆς καὶ ἀνέλπιστον.

Ἐν τούτοις, δὲν ἐτόλμα κατ' ἀρχὰς νὰ ὀμιλήσῃ περὶ τοῦ μετὰ τῆς Σολάνζης γάμου του.

Ἐροβεῖτο δικαίως μὴ ἀποκαλύψῃ πολὺ ταχέως τὸ μυστικὸν τοῦ θανάτου τῆς Ἑλένης, καὶ δώσῃ σάρκα εἰς τὰς ὑποκώφους κατηγορίας, αἵτινες διεδίδοντο περὶ αὐτοῦ.

Ἐμιμήθη τὴν πριγκιπέσσαν καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

Ἡ μετακομιδὴ τοῦ λειψάνου τῆς Ἑλένης εἰς Ροσεβιέλ, ἔνθα διὰ τῆς διαθήκης τῆς ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ταφῇ πλησίον τῶν γονέων τῆς, τῇ παρέσχεν εὐλογον ἀφορμὴν ἵν' ἀπέλθῃ τῶν Παρισίων.

Δι' ἰδιαιτέρου ἄρθρου τῆς διαθήκης αὐτῆς, ἥτις εὐρέθη ἐν τῷ γραφείῳ τῆς νεκρᾶς, ἐδωρεῖτο αὕτη τὰς γαίας ταύτας τῶν προγόνων τῆς εἰς τοὺς ἐξαδέλφους αὐτῆς δὲ Σουβραί, μὲ τὴν ὑποχρέωσιν τῆς συντηρήσεως τοῦ οἰκογενειακοῦ τῆς τάφου καὶ τῆς διανομῆς κληροδοτημάτων τινῶν εἰς ἀρχαίους τινὰς ὑπηρέτας.

Τὸ ὑπόλοιπον τῆς περιουσίας τῆς μετεβιβάζετο, δυνάμει ρητοῦ ἄρθρου τοῦ γαμηλίου συμβολαίου, εἰς τὸν σύζυγον αὐτῆς, ἀρχηγὸν τῆς οἰκογενείας τῶν Τανναί-Κουλάνζ.

Τὸ Ροσεβιέλ εἶναι, ὡς καὶ τὸ Σεβάν, ἐν τῶν περιφανεστέρων κτημάτων τοῦ Μορβάν.

Εἰς τῶν προγόνων τῆς Ἑλένης ἔκτισε ἐκεῖ παρεκκλήσιον γοτθικοῦ ρυθμοῦ ἐν τῷ μέσῳ ἀπεράντου κήπου.

Τὸ παρεκκλήσιον τοῦτο, σκιαζόμενον ὑπὸ τοὺς κλώνους τῶν φυγῶν καὶ τῶν προκιωνίων δρυῶν, ἐμπνέει βαθυτάτην μελαγχολίαν.

Εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ μέλανος γρανίτου, καὶ φωτίζεται ὑπὸ ὕλων παριστανουσῶν σκηναῶς τῆς Ἀγίας Γραφῆς. Ἦγνο-

εἶτο σχεδὸν ὑπὸ τῶν διαβατῶν ἢ ὑπαρξίς αὐτοῦ, μόλις δὲ διεκρίνετο ἐκ διαφορῶν σημείων τοῦ δασώδους κήπου, αὐτίνος οἱ δρυμοὶ μόνον ἕνεκα ἀρχαιότητος ἤρημουντο.

Οὐδέποτε πέλεκυς πρὸ ἑκατὸν περίπου ἔτων προσέβαλλε τὸν κορμὸν τινὸς τῶν δένδρων αὐτοῦ.

Οὐδὲν δὲ ταρασσεῖ τὴν θρησκευτικὴν ἡρεμίαν τοῦ μεμονωμένου αὐτοῦ μέρους, ἐκτὸς τοῦ μορμυρισμοῦ πηγῆς τινὸς ἐκεῖ που χυνοῦσης τὰ νάματα αὐτῆς ἐπὶ κοίτης ἐκ χαλίκων, καὶ τοῦ ἄσματος τῶν ἐν τοῖς φυλλώμασι πτηνῶν.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ Μαΐου ἀνεπαύετο ἐκεῖ ἡ Ἑλένη Ροσεβιέλ, μαρκησία δὲ Τανναί.

Καθ' ἐκástην, ἀνὴρ πενηθορῶν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς ἔχων ἐκ διαρκοῦς θλίψεως ἤρχετο νὰ ἐκπληρώσῃ θρησκευτικὸν καθήκον.

Ἦρχετο ἔφιππος διὰ τοῦ δάσους, προσέδενε τὸν ἵππὸν του εἰς δένδρον καὶ ἐγονυπέτει ἐπὶ τοῦ τάφου, ἐν ᾧ ἐκοιμάτο τὸν αἰώνιον ὕπνον ἐκείνη, ἣν ἠγάπησε καὶ ἔτι καὶ νῦν ἠγάπα διὰ μοναδικῷ ἔρωτος.

Αἱ τύψεις τῶν δολοφάνων αὐτῆς εἶχον σχεδὸν ἐκλείψει.

Τὴν 4<sup>ην</sup> Ἰουνίου, ὠραίαν τῆς ἀνοιξέως πρωΐαν, ἡ κλειστὴ ἀμαξα τοῦ κυρίου δὲ Τανναί, ὀδηγουμένη ὑπὸ τοῦ Στίπ, ἔστη ἐν τῇ ὁδῷ Εἰρήνης πρὸ τῆς οἰκίας τῆς Φελισίδος.

Ὁ μαρκῆσις εἶχεν ἐπιστρέψει τὴν προτεραιάν ἐκ ταξιδίου, ὅπερ εἶχεν ἐπιχειρήσει πρὸ ἑξ ἑβδομάδων ἐν Ἀλγερίᾳ καὶ εἰσῆχθη εἰς τὴν αἵθουσαν τῆς ραπτρίας τῶν νεωτερισμῶν.

Στιγμᾶς τινὰς κατόπιν, ἡ διευθύντρια προσεκάλεσεν ἐν αὐτῇ τὴν Σολάνζην.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐλθοῦσα, ἔστη ἐνώπιον τοῦ μαρκησίου.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἔλαβε τὴν χεῖρα αὐτῆς, ἣν ἐκείνη δὲν ἀπέσυρεν, ἀλλὰ φρικίασις, ῥῆγος ἀκούσιον διέτρεξε τὸ σῶμά τῆς ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

— Σολάνζη, τῇ εἶπε, πότε θὰ θελήσῃς νὰ ὀνομασθῆς μαρκησία δὲ Τανναί;

Ἐκείνη ἀπήντησε διὰ φωνῆς σταθερᾶς:

— Μετὰ ἑξ μῆνας.

— Εἶναι πάρα πολὺ.

— Ὁ τάφος τῆς νεκρᾶς μόλις ἐκλείσθη.

— Ποῦ θέλεις νὰ τελεσθῇ ὁ γάμος;

— Μοὶ ἀφίνετε τὴν ἐκλογὴν;

— Μίαν μόνην ἐπιθυμίαν ἔχω, νὰ σ' εὐχαριστήσω.

— Εἰς τὸ Σεβάν.

Ὁ μαρκῆσις ἀνεσκίρτησεν.

— Ἐκεῖ, εἶπε ζωηρῶς ἡ Σολάνζη, προσεβλήθη καὶ ἐκεῖ πρέπει νὰ ικανοποιηθῶ.

— Ἔστω λοιπὸν ...

Καὶ προσεκόλλησε τὰ χεῖλη του ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς Σολάνζης.

Ἐκείνη προσέκλινε καὶ ἀπῆλθεν.

Ἄλλ' ὅτε ἔμεινε μόνη ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ, ἐσπόγγισε βιαίως τὴν χεῖρά τῆς διὰ μανδηλίου, ὡς εἰ θέλουσα νὰ ἐξαλείψῃ τοῦ φιλήματος ἐκείνου τὰ ἴχνη.

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ἡ ΝΥΞ ΤΩΝ ΓΑΜΩΝ

Α'

Ἡ Σολάνζη προσδιώρισε τὸν γάμον αὐτῆς μετὰ ἑξ μῆνας.

Ἐδεῖ λοιπὸν νὰ τελεσθῇ οὗτος κατὰ τὸν Δεκέμβριον.

Ἄλλ' ἀπαίσια συμβεβηκὸτα ἐλάμβανον χώραν κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο.

Δὲν προτιθέμεθα νὰ ἐπαναλάβωμεν αὐτά, διότι πιστεύομεν, πρὸς τιμὴν τοῦ γαλλικοῦ ἔθνους, ὅτι πάντες τὰ ἐνθυμοῦνται ἔτι.

Ἡ Γαλλία ὑφίστατο σειρὰν ἀκατανομάστων ἀτυχιῶν· ἐν Σεδῶν καὶ Μέτζ, δύο ἰσχυροὶ στρατοὶ, προδοθέντες ὑπὸ τῆς τύχης, εἶχον συνθηκολογήσει· οἱ Παριῖοι ἐπολιορκούντο.

Οἱ Γερμανοὶ περιεδιάβαζον σχεδὸν ἀνευ πάλης ἐπὶ τοῦ γαλλικοῦ ἐδάφους, ἔνθα τὰ ἴχνη τῶν πεδίων αὐτῶν ὑπάρχουσιν ἔτι καὶ νῦν ἀποτετυπωμένα.

Τίς θὰ τὰ ἐξαλείψῃ;

Ἦσαν αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τοῦ Νοεμβρίου.

Τὸ ψῦχος ἤρχισε νὰ καθίσταται διαπεραστικόν. Οἱ ἐν Γερμανίᾳ αἰχμάλωτοι Γάλλοι στρατιῶται τὸ ἐνθυμοῦνται ἔτι.

Ἐσπέραν τινά, τρεῖς ἄνθρωποι ἦσαν συνθηροισμένοι ἐν χαμηλῇ θολωτῇ αἰθούσῃ, ἥς οἱ τοῖχοι ἦσαν ὑγροὶ, καὶ ἐν ἣ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἰσῆρχετο μόνον ἀπὸ στενοῦ τινὸς καὶ ὑψηλοῦ ὠρειδοῦς παραθύρου, εὐρισκομένου ἐπὶ τοίχου πέντε ποδῶν περίπου πλάτους.

Ἀπλοῦς τις σιδηροῦς λύχνος ἔκαιεν ἐπὶ χονδροειδοῦς τραπέζης, ῥίπτων τὸ ὑποτρεμόν καὶ πνιγρὸν φῶς του ἐπὶ τῶν ἀκόμψων γελοιογραφιῶν, ἃς σατυριστῆς τις αἰχμάλωτος εἶχε χαράξει ἐπὶ τῶν τοίχων.

Ἡ αἵθουσα αὕτη ἀπετέλει μέρος ἰσογείου τινὸς φρουρίου, οὕτως εἰπεῖν, οἰκοδομηματος ἀποκλειστικῶς στρατιωτικῆς ἀρχιτεκτονικῆς τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος, κάλλιστα διατηρουμένου καὶ ἐφοδιασμένου μὲ τοὺς μετ' ἐπάλλεων πύργους, τὰς κρυφίας θύρας καὶ τὰς διόδους τῆς περιπόλου.

Αἱ δίοδοι μάλιστα αὐταὶ εἶχον τελειοποιηθῇ μετ' ἀδιαφιλονεικῆτος τέχνης καὶ ἰσχυροποιηθῇ πρὸ ἑκατοντάδος ἔτων, ὑπὸ δευτέρου περιτειχίσματος καὶ τάφρου τελευταίας κατασκευῆς καὶ κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Βαρμπάν.

Καθίστατο λοιπὸν δυσκολωτάτη ἡ ἀπόδρασις διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ κρατούμενους.

Τὸ φρούριον τοῦτο ἀποτελεῖ μέρος μικρᾶς τινὸς πόλεως Βαυαρικῆς, ἡσυχωτάτης, κατοικουμένης ὑπὸ ἀστών, ἀρεσκομένων μᾶλλον νὰ μένωσιν ἐν τοῖς ζυθοπωλείοις, ἢ ἐν τοῖς συντάγμασιν αὐτῶν, καὶ προτιμώντων τοῦ στρατιωτικοῦ περιπάτου τὸν ἐκλεκτὸν ζῦθον.

Ἡ μικρὰ αὕτη πόλις καλεῖται Μίτεμπεργ, καὶ ἀπέχει δεκαοκτὼ λεύγας τοῦ



Μονάρχου πρὸς δυσμάς, πλησίον τῶν Ἑλβετικῶν συνόρων.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες, συσπειρωμένοι ἐπὶ δέματος ἀχύρων ἐν τῇ φυλακῇ ἐκείνῃ, ἦσαν συθρωπότατοι.

Ἀπὸ τὰς στρατιωτικὰς αὐτῶν στολάς, τὰς τετριμμένους μὲν, ἀλλὰ καθαρισμένας μετὰ τινος φιλαρεσκείας, καὶ ἐκ τοῦ ὕφους τῶν, ἐγνωρίζοντο ὅτι ἦσαν Γάλλοι στρατιῶται.

Ἦσαν τῶ ὄντι ἀπλοῖ στρατιῶται τοῦ πεζικοῦ αἰχμαλωτισθέντες, καὶ ὠνομάζοντο Οὐγος καὶ Ροβέρτος δὲ Σουβραί.

Ὁ τρίτος ἦτο ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ.

Ἄμα τῇ ἐνάρξει τῶν ἐχθροπραξιῶν κατετάχθησαν ὁμοῦ εἰς τὸ τάγμα τοῦ λοχαγοῦ Ἐνεμπόν, στενοῦ συγγενοῦς τῶν Σουβραί.

Πληγωθέντες εἰς τὴν μάχην τοῦ Ἁγίου Πριβάτου, ὁ Ροβέρτος δὲ Σουβραί καὶ ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ, μετηνέχθησαν εἰς τι φορητὸν νοσοκομεῖον τοῦ Μέτζ, ὁ δὲ Οὐγος, ὅστις ἴσως ἠδύνατο νὰ φύγη, δὲν ἠθέλησε νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτούς.

Οὐδεὶς, ἄλλως τε, προέβλεπε τότε τὰς φοβερὰς καταστροφὰς, αἵτινες θὰ ἐνεσκηπτον, καὶ εἰς ἃς οἱ τρεῖς φίλοι θὰ περιελαμβάνοντο.

Συλληφθέντες εἰς Μέτζ, ἐνεκλείσθησαν μετὰ διακοσίων ἐκ τῶν συντρόφων αὐτῶν εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Μίτεμπεργ.

Ἦτο εὐτύχημα.

Παραβαλλομένη μὲ τὰς φρικτὰς ξυλίνας καλύβας, εἰς ἃς οἱ σύντροφοι αὐτῶν κατεσκήνωσαν ἐν Πρωσσίᾳ, ὁ γηραιὸς πύργος τοῦ Μίτεμπεργ ἦτο παράδεισος καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας, γενναῖος μονάρχης, ἐὰν σκεφθῇ τις τὴν ἀναξίαν διαγωγὴν τῶν ἄλλων ὡς πρὸς τοὺς αἰχμαλώτους αὐτῶν.

Ἐν τῇ λοιπῇ Γερμανίᾳ οἱ αἰχμάλωτοι ἀπέθνησκον τῆς πείνης καὶ τοῦ ψύχους.

Ἐν Μίτεμπεργ ἔζων, ἔστω καὶ πολὺ κακῶς.

Τὰ γεώμηλα καὶ τὰ φασόλια δὲν ἦσαν ἐν ἀφθονίᾳ· τὸ ἀλατιστὸν χοίριον κρέας δὲν ἦτο πρόσφατον, ὁ ἄρτος ἦτο ἀποτρόπαιος, ἀλλ' ἐν τούτοις συνετηροῦντο.

Τὸ ὕδωρ πρὸ πάντων ἦτο ἐξαιρέτων καὶ σχεδὸν οὐδέποτε τοῖς ἔλειπεν.

Ἰσχυρίζοντο μάλιστα ὅτι περιεῖχε μεταλλικὰς οὐσίας, καὶ ὅτι ἠδύνατό τις νὰ τὸ μεταχειρισθῇ ἐπωφελῶς ἐγκλείων καὶ πωλῶν ἐξ αὐτοῦ ἐν φιάλαις.

Ἄλλως τε οἱ τρεῖς αἰχμάλωτοι ἐσκέπτοντο μᾶλλον τὰ δυστυχήματα τῆς πατριδος, ἅτινα τοὺς κατέθλιβον, καὶ ὅχι τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἄνεσιν.

Ὅ,τι τοῖς ἔλλειπε κυρίως ἦτο ἡ ἐλευθερία.

Δι' αὐτὴν ἐστέναζον· αὐτὴν ἐπόθουν ν' ἀνακτῆσωσιν, ἔστω καὶ διὰ τῶν σκληροτέρων θυσιῶν.

Ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ πρὸ πάντων ἦν τὸσφ κατασυντετριμμένος, ὥστε οὐδ' ἐκινεῖτο πλέον, οὐδ' ἦνοιγε τὸ στόμα.

Ἐμενεν ἐπὶ ὀλοκλήρους ὄρας τὸ ὄμμα ἔχων προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς

εἰρκτῆς ἐκείνης καὶ κατεχόμενος ὑπὸ τῆς σκέψεως :

— Μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας, ἐκείνη νυμφεύεται !

Ἐκείνη, ἡ Σολάνζη !

Ἔδρανε τοὺς δακτύλους ἐκ λύσσης, κατατροχόμενος ὑπὸ τῆς συναισθήσεως τῆς ἀδυναμίας του.

Θὰ εἶδιδε τὰ τρία τέταρτα τοῦ αἵματός του, ἂν ἠδύνατο ν' ἀνακτῆσθαι τὴν ἐλευθερίαν του, νὰ ἱππεύσῃ καὶ νὰ σπεύσῃ ἐν παράφρονι καλπασμῶ ἐν μέσφ χαλάζης ἐκ σφαιρῶν, μέχρι τῶν ὀρέων καὶ τῶν δασῶν τοῦ Μορβάν, μέχρι τοῦ Ἑλάφων-Περάματος, ἔνθα ἡ Σολάνζη κατέφυγε κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ πολέμου εἰς τὴν γενέθλιον αὐτῆς καλύβην, μέχρις οὐ κατασταθῇ ἡ κυρία τῆς περιοχῆς καὶ τοῦ πύργου, ἡ σύζυγος τοῦ μαρκησίου Ὀλιβιέρου δὲ Τανναί.

Ἄνεριχᾶτο εἰς μάτην ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν καὶ ὄχυρῶν τοίχων τῆς φυλακῆς του, τῶν ἐχόντων παράθυρα μετὰ σιδηρῶν κικλίδων καὶ φυλασσομένων ὑπὸ τετρακοσίων βαυαρῶν ἐθνοφρουρῶν.

Οἱ τρεῖς σύντροφοι συνεσκέπτοντο μυστικῶς.

Ἐσχεδιάζον ἀπόδρασιν, ἀλλ' ἡ συνωμοσία ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τινος Βαυαροῦ, ὅστις ἔσπευσε νὰ καταγγείλῃ αὐτὴν εἰς τὸν ταγματάρχην φὸν Σβάρτς, διοικητὴν τοῦ φρουρίου καὶ τῶν τετρακοσίων ἐθνοφρουρῶν.

Ὁ φὸν Σβάρτς ἦν ἀκαμπτος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ του, ἔτρεφε δὲ, ἄγνωστον διατί, ἄσπονδον μῖσος κατὰ τῶν ὑπὸ τὴν φύλαξίν του φυλακισμένων.

Ὁ ταγματάρχης φὸν Σβάρτς ἦτο πεντήκοντα πέντε ἐτῶν περίπου, τὸ γένειον ἔχων πυρρὸν καὶ ἐρυθρόχρουν, τὴν φυσιογνωμίαν συθρωπὴν, τὸ χρῶμα ζωηρὸν μὲ κηλίδας ὠχρὰς καὶ ἐρυθρὰς, τοὺς ὀφθαλμοὺς κυανοὺς καὶ ἐξογκωμένους, οἵτινες ἐφαίνοντο ἔτοιμοι νὰ ἐξέλθωσιν ἐκ τῆς κόγχης αὐτῶν, τὴν γαστέρα προέχουσαν καὶ τὸ ἀνάστημα βραχύτατον.

Ἦτο οἰοῦντο ἐν ὀλίγοις πρὸς γελοιογραφίαν.

Ἦτο ἐξ ἐκείνων, οἵτινες δὲν ἐσυγχώρουν οἰονδήποτε σφάλμα καὶ βεβαίως ὤφειλε νὰ προσέχη τις ἐὰν ἐπεθύμει ν' ἀποφύγη τὰς τιμωρίας, ἃς τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα ἐπιτρέπει.

Τὰ αἶτια τὰ καθιστῶντα τὸν ταγματάρχην φὸν Σβάρτς τὸσφ λυσσῶδη καὶ σοβαρὸν, εἶναι ὀλίγον γνωστὰ, οὐχὶ ὅμως καὶ εἰς ἡμᾶς. Ὁ ταγματάρχης φὸν Σβάρτς κατετήκετο ἐκ ζηλοτυπίας. Ἐκ νεότητός του μίαν εἶχε μεγάλην ἐπιθυμίαν, νὰ πλουτίσῃ, καὶ ἐν τούτοις οὐδέποτε οὐδ' ἡ ἐλαχίστη τῶ παρουσιάσθη εὐκαιρία, ὥπως ἰκανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του ταύτην.

Μάτην ἐπρόσεχε, μάτην προσεπάθει ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του καὶ ἐκοπίαζε παντοιοτρόπως· οὐδέποτε κατάρθωσε νὰ συναξῇ ἔστω καὶ πεντακόσια μόνον φιορίνια.

Ἐξ ἡ πενιχρῶς ἐκ τῆς μισθοδοσίας του μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Σωσσάνης

Σβάρτς, νεάνιδος χαριστάτης, ἦν ἀπέκτησεν ἐκ τοῦ γάμου αὐτοῦ, μετὰ τινος Βαυαρίδος, ξανθῆς καὶ ἀνούσιας, ἀποθανούσης πρὸ δεκαετίας, ἀφοῦ ὑπέστη ἐπὶ μακρῶν τὰ ἀδιάλειπτα παράπονα τοῦ συζύγου τῆς διὰ τὴν πενιχρότητα τοῦ ἀγνώμονος ἐπαγγέλματός του.

Ἡ Σωσσάνη ἠρίθμει εἴκοσι δύο ἔτη, καὶ οὐδόλως προῖκα.

Εἰλικρινῶς εἰπεῖν, ἦτο λυπηρὸν τοῦτο.

Ὁ ταγματάρχης φὸν Σβάρτς θὰ ἀπέλυε τοὺς χιλίους διακοσίους αἰχμαλώτους αὐτοῦ ἔστω καὶ διὰ μετριωτάτην ποσότητα.

Ἐντούτοις ἐκράτει τρεῖς ἐξ αὐτῶν, οἵτινες θὰ ἐπλήρωνον ἀντὶ τῆς ἐλευθερίας τῶν ὀλοκλήρων περιουσίαν, ἀλλ' ἠγνόει τοῦτο.

Καὶ ἔτι πλέον, τοὺς ἐκράτει ἐν στενῇ φυλακῇ καὶ μετεχειρίζετο αὐτοὺς αὐστηρότατα, ἀντὶ νὰ συνεννοηθῇ μετ' αὐτῶν.

Ἦτο πεπρωμένον.

Εἰς τὰς τοιαύτας περιπτώσεις παρίσταται ἡ ἀνάγκη ἐπιτηδεῖον τινός, ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς μεσάζων.

Τὸ πρόσωπον αὐτὸ εὐρέθη.

Καὶ ἰδοὺ πῶς.

Ὁ Ροβέρτος δὲ Σουβραί καὶ ὁ ἀδελφός του εἶχον ἐπ' αὐτῶν περὶ τὰ πενήκοντα λουδοβίκεια ὅτε ἤχθησαν εἰς Μίτεμπεργ.

Μὴ γνωρίζων ποῖον νὰ ἐπικαλεσθῇ ἄγιον, ὁ Ροβέρτος παρετήρησε μεταξὺ τῶν περιέργων, οἵτινες συνωθούντο κατὰ τὴν διάβασιν τῶν αἰχμαλώτων, ἀνθρωπὸν τινα μὲ ρίνα γρυπὴν, ὀφθαλμοὺς ὁμοίους ἀρπακτικοῖς ὀρνέοις, ὠχροὺς ἀλλὰ λάμποντας, ὄψιν ἐλαϊόχρουν καὶ κόμην μελανὴν καὶ πυκνοτάτην.

Ἦν τόσον πενιχρῶς ἐνδεδυμένος, ὥστε ἠδύνατο νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἄνθρωπος κατωτάτης κοινωνικῆς τάξεως, ἐξ ἐκείνων, πρὸς οὓς ἀπευθύνεται τις, ὅπως διαπραγματευθῇ ὑποθέσεις ἀμφιβόλου φύσεως. Ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου δὲν τῶ ἐνέπνεε μεγάλην πεποίθησιν. Ἄλλ' ἡ ἀνάγκη τὸν ἠνάγκασε νὰ τῶ δώσῃ κρυφίως πέντε λουδοβίκεια καὶ μίαν ἐπιστολήν.

Ὁ ἄνθρωπος ἠννόησεν· ἔκρυψεν ἀμφοτέρω ἐν τῶ ἐπενδύτη αὐτοῦ καὶ ὅταν ἡ θύρα τοῦ φρουρίου ἐπανεκλείσθη παρετήρησε τὴν ἐπιστολήν.

Ἐφερε τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν γερμανιστὶ γεγραμμένην :

«Τῇ κυρίᾳ πριγκίπισσῃ Καβάι εἰς τὸν Πύργον Βράνσκι, πλησίον τῆς Κρακοβίας.»

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, ὁ κόμης ἠρώτα ἑαυτὸν, ἐὰν ἡ ἐπιστολή του ἐστάλη, διότι ἦτο ἡ τελευταία αὐτοῦ ἐλπὶς.

Εἶχεν ἄδικον ἀμφιβάλλων.

Ὁ κατὰ τύχην ἐκείνος ἐντολοδόχος, ἐθεώρησε ταύτην ὡς πολῦτιμον εὔρημα.

Ἦτο Ἰουδαῖος καὶ ἐκαλεῖτο Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ.

Ὁ Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ ὡσφράνηθη ἀμέσως, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σπουδαίας ἐπιχειρήσεως. Στρατιώτης, ὅστις τῶ εἶδιδε πέντε λουδοβίκεια διὰ τὸσφ μικρὰν ἀποστολήν, καὶ ὅστις ἔγραφεν εἰς μίαν πριγ-

κίπεσαν ἐν τῷ ἐν Πολωνίᾳ πύργῳ αὐ-  
τῆς, δὲν θὰ ἦτο βεβαίως ἀσήμαντός τις,  
παρ' οὐ νὰ μὴ δύναται νὰ καρπωθῆ κέρδη.

Διὰ τοῦτο, ὄχι μόνον ὁ Ἰσαὰκ Γκροῦν-  
δερ ἔρριψε μετὰ θρησκευτικῆς ἀκριβείας  
τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, ἀλλὰ  
προσέθεσεν αὐτῇ καὶ γραμματίον περιέ-  
χον τὰ ἐξῆς :

• Πριγκιπέσσα,

« Ἄν κατὰ τύχην ἔχετε ἀνάγκην ἐν τῇ μικρᾷ πό-  
λει Μίτεμπεργ, τῆς ἀνω Βαυαρίας, ἀνθρώπου ἀσφαλοῦς  
ἐχευμένου καὶ, τολμῶ εἰπεῖν, ἐπιτηδείου, θεωρουμένου  
δ' ἐν τῷ ἐμπορίῳ ὡς τοῦ ἐπιτηδείου διπλωμάτου  
τοῦ Μονάρχου, τίθειαι ὑπὸ τὰς διαταγὰς ὑμῶν, καὶ  
διαθέσατέ με ἀντὶ μετρίας τιμῆς ἀμοιβῆς.

« Εὐρίσκομαι καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς πρω-  
ίας μέχρι τῆς τετάρτης εἰς τὸ κατὰσχημά μου, κείμενον  
πρὸ τῶν προπυλαίων τῆς μητροπόλεως, ἐν ᾧ ὑπάρχουσι  
διάφορα περίεργα εἶδη.

« Μετὰ τὴν τετάρτην μεταβαίω συνήθως εἰς τὸ ζυ-  
θοπωλεῖον τοῦ Ἐλέφαντος, εἰς ὃ πᾶς τις δύναται νὰ  
σᾶς ὁδηγήσῃ.

« Ὑποσημειοῦμαι εὐσεβάστως ὁ ταπεινότατος δοῦ-  
λος ὑμῶν.

« Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ. »

Β'

Διὰ μικρὰν τινα ἀμοιβὴν !

Πᾶσα ἡ διπλωματία τοῦ Ἰουδαίου συν-  
ίστατο εἰς τὴν βραχείαν ταύτην φράσιν  
ἐπίσης δὲ καὶ ἡ ἠθικὴ αὐτοῦ.

Ὑπάρχουσι τοιοῦτοι καὶ πλείστοι Χρι-  
στιανοί.

Διὰ μικρὰν τινα μεσιτείαν, ὁ Ἰσαὰκ  
Γκροῦνδερ, ἤθελεν ὑπάγει ὅπου δῆποτε,  
ἤθελεν τὸν διατάξει καὶ ἤθελε δεχθῆ νὰ  
τὸν μαστιγώσωσιν ἐν αὐτῷ τῷ ζυθο-  
πωλεῖῳ τοῦ Ἐλέφαντος, ἐνώπιον πάντων  
τῶν πολιτικῶν τοῦ Μίτεμπεργ, τῶν ἐκεῖ  
συνηθροισμένων.

Διὰ μικρὰν τινα μεσιτείαν, ἤθελε πω-  
λήσει τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τῷ δαίμονι, ὅ-  
στις θὰ τὴν ἠρνεῖτο, ἀγνοῶν εἰς τί νὰ  
χρησιμοποίησῃ ψυχὴν γαγγραινώδη κα-  
ταστώσαν ἐκ τῆς φιλαργυρίας, τῆς ἀ-  
πληστίας καὶ τῆς ἀτιμίας.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν οἱ τρεῖς  
αἰχμαλωτοὶ τοῦ ταγματάρχου φὸν Σβάρτς  
παρεπονοῦντο, καθήμενοι περὶ τῆς χω-  
λῆς αὐτῶν τραπέζης, ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ  
λύχνου, ὁ Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ ἐκάθητο εἰς τὸ  
κατὰσχημα αὐτοῦ, ρυπαρὸν οἶκημα, ἐν ᾧ  
ἦσαν συνεσωρευμένα ἐμπορεύματα, ἐπιπλα-  
σκωληκόβρωτα, εἰκόνες κατάφορτοι κό-  
νεως καὶ γουναρικὰ σκορακιότρωτα.

Μὲ τὸ πρόσωπον εὐχαρῖ, ἀνεγίνωσκεν ἐ-  
πιστολὴν τοῦ ὁμοθρήσκου καὶ συν-  
εταίρου του Ἀβραάμ Κρεουζνάχ, ὅστις  
εἶχεν ἀναχωρήσει συνοδεύων Βαυαρικὸν  
τι σῶμα. Ὁ γυψ οὗτος τῷ ἀνήγγελε τὴν  
ἀποστολὴν ἐπιπλῶν τιῶν, ἀσπρορροῦχων,  
κλειδοκυμβάλων καὶ ἄλλων πραγμάτων,  
συλληθέντων ἐν ἐχθρικῷ ἐδάφει καὶ ἐπι-  
μελῶς ἀποστελλομένων ὑπ' αὐτοῦ, ὅ-  
πως διανεμηθῶσι κατόπιν τὰς ὠφελείας.

Ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ φωνὴ εὐηχως καὶ  
ἐπιτακτικῆ ἠκούσθη λέγουσα :

— Ὁ κύριος Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ ;

Ὁ Ἰουδαῖος ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν  
καὶ εἶδεν ὑψηλὴν καὶ μεγαλοπρεπῆ δέ-  
σποιναν, περιτετυλιγμένην διὰ μανδύου  
πολυτελοῦς, ὃν διὰ πρώτου βλέμματος  
ἐξετίμησεν ὡς ἀξίζοντα χίλια πεντακό-  
σια τοῦλάχιστον φοριονία.

Ὁ Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ ἦτο λίαν ὀξυδερ-  
κῆς.

Δὲν ἐδίστασε ποσῶς.

Διὰ στιγμιαίου ἀπὸ μνήμης ὑπολογι-  
σμοῦ, ὑπελόγησε πόσος χρόνος ἐχρειάζετο  
ἵνα ἡ ἐπιστολή, ἣν ἔδωκεν εἰς τὸ ταχυ-  
δρομεῖον, φθάσῃ εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον καὶ  
τὸ ἀναγκαῖον χρονικὸν διάστημα διὰ τὴν  
ἐπιστροφὴν καὶ εἶπε καθ' ἑαυτὸν :

— Εἶναι ἡ πριγκιπέσσα.

Καὶ πράγματι ἦτο ἐκείνη, πάντοτε  
θαυμασιῶς ὠραία, μὲ τὴν ἀπαστραπτου-  
σαν αὐτῆς χροιάν, τὴν χρυσοειδῆ κόμην  
καὶ τὸ ὡς περ βασιλίσσης ἀνάστημα.

Ἐχαιρέτησε προσκλινέστατα καὶ ἐπι-  
θύρισε τυπικὰς τινὰς δουλικὰς φιλοφρο-  
νήσεις.

Ἐκείνη δὲν ἀπώλεσε τὸν χρόνον εἰς  
προοίμια.

— Μοὶ εἶπατε ὅτι δύνασθε νὰ μὲ ὑ-  
πηρετήσητε, ἤρξατο λέγουσα.

— Μάλιστα, πριγκιπέσσα.

— Μὲ ποίας συμφωνίας ;

— Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ εἶδους τῆς  
ὕπηρεσίας.

— Ἐχετε δίκαιον. Εἰς τὸν πύργον ὑ-  
πάρχουσι τρεῖς Γάλλοι, ἀπλοῖ στρατιῶται,  
φυλακισμένοι. Θέλω τὴν ἐλευθερίαν των.

Ὁ Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ ἔξεσε τὴν κεφαλὴν.

— Εἶνε κατορθωτόν ; ὑπέλαβεν ἡ Πο-  
λωνίς.

— Τὸ πᾶν κατορθοῦται διὰ τῶν χρη-  
μάτων.

— Βαθεῖα σκέψις. Ζήτημα ἀξίας λοι-  
πόν ! Πόσον ;

— Ἐνδιαφέρεσθε πολὺ διὰ τὴν ἐλευ-  
θερίαν αὐτῶν, πριγκιπέσσα ;

— Σπουδαίως. Δὲν συνειθίζω περιστρο-  
φάς.

— Πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν ν' ἀποδρά-  
σωσι ;

— Βεβαίως.

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ διαφθείρωμεν πολ-  
λούς.

— Ἐνα μόνον, εἶπεν ἡ πριγκιπέσσα  
σφῶς.

— Ποῖον ; ἠρώτησεν ὁ Ἰσαὰκ ἐκπλη-  
κτος.

— Τὸν ἀρχηγόν.

Ὁ Ἰουδαῖος διήνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς  
καὶ ἠτένισε μετὰ θαυμασμοῦ τὴν ξένην.

Ἡ γυνὴ αὕτη τῷ ἐφάνη δεινὴ εἰς τὴν  
ἀκριβείαν.

— Δυνατόν, εἶπεν, ἀλλὰ θὰ κοστίσῃ  
περισσότερον τῶν ὑποδεεστέρων.

— Περισσότερον, ἀλλ' ἀσφαλέστερον,  
εἶπεν ἡ Βάνδα.

Ὁ θαυμασμὸς τοῦ Ἰσαὰκ ἐδιπλασιά-  
σθη.

— Πῶς ὀνομάζεται ὁ ἀρχηγός ; ἠρώ-  
τησεν ἡ Πολωνίς.

— Ταγματάρχης φὸν Σβάρτς.

— Εἶναι πλούσιος ;

— Πτωχὸς ὡς ὁ Ἰῶβ.

— Τότε οὐδεμίαν ὑπάρχει δυσκολία.

— Συγγνώμην, πριγκιπέσσα ! δυνατόν  
νὰ ἦνε ἀδιάφορος.

— Ὅχι, μὲ τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον προσ-  
φέρω.

— Πόσον ;

— Ὅσον χρειάζεται.

Ὁ Ἰσαὰκ κατελήθη ὑπὸ τοῦ πόθου  
νὰ ριφθῆ κατὰ γῆς καὶ ν' ἀσπασθῆ τὸ  
κράσπεδον τοῦ ἐξόχου ἐκείνου πλάσματος.

Ἐν τούτοις ἐσκέφθη, ὅτι μία κόρη τοῦ  
Ἰσραὴλ ἤθελεν ἄλλως διεξαγάγει τὴν  
διαπραγματεύσειν καὶ συζητήσῃ χαλεπώ-  
τερον τὰς συμφωνίας.

Ἡδύνατό τις νὰ φθάσῃ εἰς τὸ αὐτὸ ἀ-  
ποτέλεσμα εὐθηνότερον.

Ἄναμφιβόλως ἡφυλὴ αὕτη ἠνάνωτέρα.

— Δύνασθε νὰ ἀναλάβητε τὴν διεξα-  
γωγὴν τῆς ὑποθέσεως ; ἠρώτησεν ἡ πριγκι-  
πέσσα.

— Μὲ μικρὰν τινα προμήθειαν, ἐξο-  
χωτάτη.

— Τὸ ἐπναλαμβάνετε. Μοὶ τὸ ἐγρά-  
ψατε. Θὰ τὴν ἔχετε.

— Πόσον ;

— Σᾶς συμβουλεύω νὰ ἔχετε πεποιθη-  
σιν εἰς τὴν γενναιοφροσύνην μου. Ἄλλως  
οὐδὲν θὰ μ' ἐμπόδιζε νὰ ἴδω ἐγὼ ἡ ἰδία  
τὸν ταγματάρχην σας... Πῶς τὸν εἶπατε ;

— Φὸν Σβάρτς.

— Λοιπόν ;

— Θὰ τὸν ἴδω, πριγκιπέσσα, θὰ τὸν  
ἴδω.

— Πότε ;

— Ἀμέσως.

— Εἰς τὸν πύργον ;

— Εἰς τὸν πύργον.

— Θὰ ἐγγειρίσητε λοιπὸν εἰς τοὺς  
φυλακισμένους μικρὸν τι ἀντικείμενον, τὸ  
ὁποῖον κατ' οὐδὲν σᾶς παραβιάπτει.

— Ὅποῖον ἀντικείμενον ;

— Ἐνα δακτύλιον.

— Ποῦ εἶναι ;

Ἡ Πολωνίς ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ δακτύ-  
λου τῆς χρυσοῦν δακτύλιον, κεκοσμημέ-  
νον διὰ μαργαρίτου, ἐτύλιξεν αὐτὸν εἰς  
χαρτονομίσμα διακοσίων μάρκων, καὶ τὸν  
ἔδωκεν εἰς τὸν Ἰουδαῖον, οὕτινος οἱ ὀφθαλ-  
μοὶ ἀπήστραψαν αἴφνης, ὡσπερ οἱ τοῦ ἰε-  
ρακος.

— Μὲ τὸ διαβατήριον αὐτό, εἶπεν, ὁ  
δακτύλιος πανταχοῦ θὰ εἰσέλθῃ. Τὸ χρη-  
μα εἶναι ὁ Θεός.

Ἡ Βάνδα ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Πῶς ὀνομάζονται οἱ προστατευό-  
μενοί σας ; ὑψηλοτάτη ;

— Ὁ εἰς ὀνομάζεται Ροβέρτος δὲ  
Σουβρὰ. Αὐτὸς θὰ σοὶ ὑποδείξῃ τοὺς  
ἄλλους.

— Ποῦ θέλετε τὴν ἀπάντησιν ;

— Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Φασιανοῦ.

Πότε θὰ ἔλθετε ;

— Μετὰ δύο ὥρας.

— Καλῶς.

Ὁ Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ ἐφόρεσε τὸν σκου-  
φὸν του, ἔρριψεν ἐπὶ τῶν ὤμων του πα-  
λαιὸν πολύπτυχον μανδύαν, κατὰμεστον  
κηλίδων καὶ ἐπιρραμάτων, καὶ ἐξεκίνησεν



εὐθὺ πρὸς τὴν θύραν τοῦ φρουρίου, ἀφοῦ πρότερον ἐχαϊρέτισε ταπεινῶς τὴν μεγάλην ἐκείνην δέσποιναν, ἧτις ἐφαίνετο τόσον πλουσία, ἐλογαρίαζε τόσον ὀλίγον καὶ ἔλεγε σαφῶς : ὅσον χρειάζεται.

Ἐνῶ ἐβάδιζεν, ἔτριβε τὰς χεῖρας ἐξ εὐχαριστήσεως καὶ ὅπως τὰς θερμάνη, διότι ψυχρὸς ἔπνεεν ἄνεμος.

Τὸ ἔτος τοῦτο θὰ ἦτο καλόν.

Ὁ συνεταῖρος αὐτοῦ Ἀβραὰμ Κρεοῦζναχ, εἶχεν ἤδη ἀποστείλει αὐτῷ τινὰ τῶν ἐμπορευμάτων, οἱ δὲ πελάται του τὰ διεφιλονείκουν, καὶ ἐπειδὴ διὰ ταῦτα δὲν θὰ ἐξώδευεν ἢ τὸν κόπον τοῦ νὰ τὰ παραλάβῃ ἢ δύνάτο νὰ τὰ πωλήσῃ εἰς εὐθηνήν τιμὴν ὡς πρὸς τὸν ταγματάρχην τὸν Σβάρτς, ἐγνώριζε τίνι τρόπῳ θὰ τὸν ἐπειθεν.

Ἐγένετο προθύμως δεκτὸς ἅμα τῇ ἐμφανίσει του, παρὰ τὸ ἀκάχατον τῶν ἐνδυμάτων του καὶ τὴν ὀσμὴν τοῦ κρέατος, ἣν διέχεε περὶ αὐτόν.

Ὁ ταγματάρχης ἐκάθητο ἐνώπιον δρυϊνοῦ γραφείου λευκοῦ, ἐν τῷ στόματι ἔχων εὐμεγέθη πίπαι.

Ζωηρὸν πῦρ ἐσπινθήριζεν ἐν τῇ ἐστία καὶ τὸ θάλλπος τοῦ δωματίου ἠϋξανε τὴν ἐρυθρότητα τῶν παρειῶν τοῦ διοικητοῦ.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ Ἰουδαίου φόβος κατέλαθεν αὐτόν· μὴ ἄρα ὁ τοκογλύφος οὗτος ἤρχετο ν' ἀπαιτήσῃ τὰ ἑκατὸν πενήτηκοντα μάρκα, ἅτινα τῷ ὤφειλε πρὸ ἑξεπερίπου μῆνῶν;

Ὁ ταγματάρχης οὔτε ἐν μάρκον εἶχε διαθέσιμον, ἠτοιμάζετο μάλιστα νὰ δανεισθῇ τριακοντάδα εἰσέτι, ὧν εἶχε μεγίστην ἀνάγκην.

Καθησύχασεν ὅμως τάχιστα.

Ὁ Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ οὔτε ἔθιξε κἄν τὸ ζήτημα τοῦτο.

— Ἐχετε κόρη, ταγματάρχα φὸν Σβάρτς, ἤρξατο λέγων.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐστέναξεν.

— Κόρη, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ σκεφθῆτε ὅτι θὰ ὑπανδρεύσητε.

— Δὲν ἔρχεσαι βέβαια νὰ μὲ εἰρωνεύθῃς διὰ τὴν πενίαν μου, Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ;

— Ὁ Θεὸς φυλάξοι!

— Δὲν ἔχω οὔτε ἐν λεπτόν νὰ δώσω εἰς τὴν πτωχὴν αὐτὴν Σουζέλ.

— Κρίμα. Δὲν θὰ εἴσθε ὅμως ἐπὶ πολὺ ἀκόμη στενοχωρημένος.

— Βέβαια, βέβαια.

— Ὡραία ξανθὴ, ἀναμφιβόλως.

— Ἐσκόπουν μάλιστα νὰ σοὶ ζητήσω μικρόν τι ποσόν, τὸ ὅποιον θὰ σοὶ ἐπιστρέψω προσεχῶς. Κάμνεις καλὰ δουλειαὶς αὐτὸν τὸν χρόνον, Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ;

— Ἐ! ἔ!

— Ἄν ἦτο δυνατὸν νὰ μοὶ δανείσῃς φιορίνια τινὰ...

— Δὲν ἔχω λεπτόν.

— Εἶναι δυνατόν; εἶπεν ὁ ταγματάρχης σκυθρωπάσας.

— Ἄλλ' ἔχω τί καλλίτερον νὰ σὰς προσφέρω.

— Εἰς ἐμέ;

— Εἰς ὑμᾶς, ταγματάρχα.

Ὁ Ἰουδαῖος ἐπλησίασε πρὸς τὸν ταγ-

ματάρχην καὶ εἶπεν αὐτῷ μεθ' ὕφους μυστηριώδους :

— Τί σὰς χρειάζεται διὰ νὰ ζήτε ἀνέτως;

— Μὴ ἀστείξεσαι!

— Ὁμιλῶ σπουδαϊότατα.

— Ἀλλὰ δὲν εἰζεύρω... δύο χιλιάδες φιορινίων;...

— Εἴσθε πολὺ μέτριος.

— Τρεῖς; εἶπε δισταζὼν ὁ ταγματάρχης.

— Τί θὰ ἐλέγατε περὶ πέντε χιλιάδων φιορινίων;<sup>1</sup> περὶ ἑξ μάλιστα; Ναί, ἑξ χιλιάδων;

— ὦ! Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ, μήπως σκοπεύεις νὰ μὲ διαφθείρῃς, ν' ἀπαιτήσῃς τι παρ' ἐμοῦ ἐναντίον τῆς πειθαρχίας, τῆς στρατιωτικῆς τιμῆς;...

Ὁ Ἰουδαῖος ποσῶς δὲν ἐπτοήθη.

Ἐρόφησε ταμδιάκον καὶ ἠτένισεν ὑπόδρα τὸν ταγματάρχην ἐρυθρίασαντα.

Ἐπειδὴ δὲ ἐσιώπα :

— Ἐμπρός, φίλε μου, εἶπεν ὁ φὸν Σβάρτς, ἐξηγήθητι. Ἄν δὲν ἦναι πολὺ βαρῦ...

— Καὶ ἂν ἡ ἀμοιβὴ ἦναι μεγάλη! προσέθηκεν ὁ Ἰουδαῖος.

Τὸ αἷμα ἀνήρχετο εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Βναροῦ καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἠρυθρίασαν.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι θὰ προσεβάλλετο ὑπὸ ἀποπληξίας, τόσον ἦτο ἐρυθρὸς.

Τοῦτο ὅμως δὲν προήρχετο ἐξ ἀγανακτήσεως.

Ἐξ χιλιάδες φιορινίων! Τί θὰ τῷ ἐζήτηι λοιπὸν ὁ Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ; Ἀρκεῖ μόνον νὰ ἦτο κατορθωτόν!

— Ἴδου περὶ τίνος πρόκειται, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος. Κυρία τις ἦλθε νὰ μὲ ἴδῃ πρὸ ὀλίγου· μία Πολωνίς. Πρόκειται περὶ ἐρωτικῆς ὑποθέσεως. Εὐκόλως τὸ ἠνόησα. Ἀγαπᾷ ἓνα στρατιώτην, ἓνα ἀπλοῦν στρατιώτην, ταγματάρχα φὸν Σβάρτς. Εἶναι πλουσία καὶ θέλει νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τοῦς ὄνυχας σὰς μὲ δύο συντρόφους του.

— Ἄ! μὲ δύο φίλους!

— Μάλιστα, ἀπλοῦς στρατιώτας ὡς αὐτός. Ἐννοεῖτε, ταγματάρχα, ἂν σὰς ἐζήτουν ἓνα στρατηγόν...

— Τί σημαίνει. Ὅλοι εἶναι τιποτένιοι.

— Ἡ ἓνα συνταγματάρχην, θὰ ἦτο σοβαρότερον, ἀλλὰ τρεῖς ἀπλοῦς στρατιώτας ἀγνώστους...

— Πῶς ὀνομάζονται;

— Ὁ κυριώτερος Ροβέρτος δὲ Σουβραί, αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνομά του· οἱ ἄλλοι δύο εἶναι φίλοι του.

— Περίμενε, Ἰσαὰκ, περίμενε· εἰζεύρω.

Ὁ ἀριθμὸς 196 Σουβραί. Εἶναι δύο ἀδελφοί· ἐδοκίμασαν νὰ διαφθείρωσι τὸν σκοπόν, καὶ ἤδη ζητοῦν ν' ἀγοράσωσι τὸν διοικητήν, προσέθεσε περιστρέφων ἀγρίως τοὺς ὀφθαλμούς.

— Πρέπει νὰ συλλογισθῆτε τὴν θυγατέρα σὰς.

— Πρέπει νὰ συλλογισθῆτε τὴν θυγατέρα σὰς.

— Πρέπει νὰ συλλογισθῆτε τὴν θυγατέρα σὰς.

— Πρέπει νὰ συλλογισθῆτε τὴν θυγατέρα σὰς.

— Πρέπει νὰ συλλογισθῆτε τὴν θυγατέρα σὰς.

— Πρέπει νὰ συλλογισθῆτε τὴν θυγατέρα σὰς.

— Πρέπει νὰ συλλογισθῆτε τὴν θυγατέρα σὰς.

— Πρέπει νὰ συλλογισθῆτε τὴν θυγατέρα σὰς.

— Πρέπει νὰ συλλογισθῆτε τὴν θυγατέρα σὰς.

— Πρέπει νὰ συλλογισθῆτε τὴν θυγατέρα σὰς.

— Ὅχι, ὄχι, ὄχι. Θὰ τεθῶσιν εἰς τὰ δεσμά!

— Δὲν δέχεσθε;

— Μὰ τοὺς διαβόλους ὄλους, ὄχι.

— Καθ' ὅλον σὰς τὸν βίον δὲν θὰ εὐρητε παρομοίαν περίστασιν, καὶ τί σὰς ζητῶ; Ἐν τίποτε, τρεῖς ἀπλοῦς στρατιώτας! μία θύρα ἀνοίγει ἐξ ἀμελείας αὐριον πρὸ τῆς αὐγῆς. Τοὺς ἐμβάζουν ἐνδύματα ἄλλα κρυφίως, τὰ ὁποῖα ἀναλαμβάνω νὰ εὔρω ἐγώ. Ἡ κυρία τοῦς φέρει ἄλογα εἰς τὴν πύλιν τῆς πόλεως· περνοῦν τὰ σύνορα καὶ ἀπαλαττεσθε αὐτῶν. Δὲν σὰς ἀναγκάζει κανεὶς νὰ πῆτε ὅτι ἔφυγαν. Ποῖος θὰ σὰς ἐξετάσῃ; Μάλιστα καὶ νὰ τοὺς καταδιώξετε ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος. Σκεφθῆτέ το καλὰ, ταγματάρχα!

— Ὅχι, τῇ ἀληθείᾳ, ὄχι· ἢ τοῦλάχιστον, μὲ τὴν τιμὴν αὐτὴν, ὄχι. Ἄ! ἂν ἔλεγεσ δέκα χιλιάδας φιορίνια!

— Δέκα χιλιάδας!

— Ναί· καὶ πάλιν ἀμφιβάλλω ἂν τὰ δεχθῶ.

— Δέκα χιλιάδας! εἶνε τιμὴ ὑπέρογκος!

— Καὶ σ' ἀφίνω νὰ διευθύνῃς μόνος τὴν ὑπόθεσιν.

— Δέκα χιλιάδας!

— Οὔτε ἓνα τᾶλληρον ὀλιγώτερον, διότι τρέχω τὸν κίνδυνον νὰ χάσω τὸν βαθμὸν καὶ τὸν μισθόν μου.

— Ποῖος θὰ τὸ μάθῃ;

— Ἐπὶ τέλους, διαπραγματεύθητι τὴν ὑπόθεσιν Ἰσαὰκ! Δέκα χιλιάδες φιορίνια, ἀφοῦ ἡ κυρία εἶναι πλουσία.

— Ἄ! μὲ δύο φίλους!

— Ἄ! μὲ δύο φίλους!

— Ἄ! μὲ δύο φίλους!

— Ἄ! μὲ δύο φίλους!

— Ἄ! μὲ δύο φίλους!

— Ἄ! μὲ δύο φίλους!

— Ἄ! μὲ δύο φίλους!

— Ἄ! μὲ δύο φίλους!

— Ἄ! μὲ δύο φίλους!

— Ἄ! μὲ δύο φίλους!

— Ἄ! μὲ δύο φίλους!

— Ἄ! μὲ δύο φίλους!

— Ἄ! μὲ δύο φίλους!

— Ἄ! μὲ δύο φίλους!

— Ἄ! μὲ δύο φίλους!

— Ἄ! μὲ δύο φίλους!

— Ἄ! μὲ δύο φίλους!

— Ἄ! μὲ δύο φίλους!

— Ἄ! μὲ δύο φίλους!

— Ἄ! μὲ δύο φίλους!

— Ἄ! μὲ δύο φίλους!

— Ἄ! μὲ δύο φίλους!

— Ἄ! μὲ δύο φίλους!

— Ἄ! μὲ δύο φίλους!

— Ἄ! μὲ δύο φίλους!

— Ἄ! μὲ δύο φίλους!

— Ἄ! μὲ δύο φίλους!

— Ἄ! μὲ δύο φίλους!

— Ἄ! μὲ δύο φίλους!

— Ἄ! μὲ δύο φίλους!

— Ἄ! μὲ δύο φίλους!

— Ἄ! μὲ δύο φίλους!

— Ἄ! μὲ δύο φίλους!

1. Ἴδε εἰκόνα φύλλου 301.

Κύκλω ἦν κεχαραγμένη ἰταλικὴ ἐπιγραφή σημαίνουσα : Εἰμαι ἐδῶ.

Συγχρόνως ἐξήταζε τὸν κοιμιστὴν.  
Ἄμυδρὰ ἀνάμνησις ἐπανήλθεν ἐν τῷ  
νῷ του.

Ἦτο ὁ ἄνθρωπος, εἰς ὃν εἶχε δώσει  
πέντε λουδοβίκεια καὶ ἐπιστολήν.

Χαμηλοφώνως, ἵνα μὴ ἀκουσθῆ ὑπὸ  
τῶν φυλάκων, οἵτινες ἔμενον ἔξω, ὁ Ἰ-  
σαὰκ προσέθηκε :

— Νὰ εἴσθε ἕτοιμοι νὰ φύγετε.

Ἡ καρδιά τοῦ Ρωμαίου Τρεμόρ ἀνε-  
σκιρτήσεν.

— Πότε ; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Αὐριον, πρὶν ἐξημερώσῃ.

— Δὲν εἶναι παγίς ;

— Ἐδώσα πιστῶς τὴν ἐπιστολήν σας.

— Εἶν' ἀληθές. Ὑπηρέτησόν μας καὶ  
θὰ σὲ ἀνταμείψω.

— Καὶ αὐτὸς ἐπίσης ! ἐσκέφθη ὁ Ἰου-  
δαῖος, τὸ μάννα τοῦ οὐρανοῦ βρέχει !

— Τὸ ὄνομά του ;

— Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ, εἰς τὴν πλα-  
τείαν τοῦ Καρβύ. Ἀναλαμβάνω τὰ πάντα.  
Τὴν νύκτα ταύτην ἀγρυπνεῖτε.

Ὅταν ἐπανεκλησθῆ ἡ θύρα, οἱ τρεῖς  
φίλοι ἔξοιφθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλ-  
λήλων.

— Ἐσώθημεν ! εἶπεν ὁ Ρωμαῖος.

— Ὅχι, ἀκόμη, παρετήρησεν ὁ Οὐγος.

— Ὡ ! νὰ ἐξέλθωμεν μόνον, ἐκραύγα-  
σεν ὁ Ροβέρτος, καὶ ὅσον διὰ νὰ μᾶς συλ-  
λάβωσιν ἐκ νέου, θὰ ἦναι ὀλίγον δύσκο-  
λον !

Καὶ ἐτελειώσαν τὸ δεῖπνόν των εὐθυ-  
μώτερον ἀφ' ὅ,τι τὸ εἶχον ἀρχίσει.

Ὁ Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ, δὲν ἀπώλεσε τὸν  
χρόνον του.

Διηυθύνθη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Φα-  
σιανοῦ.

Ἡ Πολωνὶς τὸν ἀνέμενον ἐν τῷ δωμα-  
τίῳ αὐτῆς, καὶ ἦτο τόσῳ ἡρεμος ὅσον  
καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐδηλητη-  
ρίασε τὸν σύζυγόν της, καθ' ἣν ἐφόνευσε  
τὴν δυστυχῆ Ἑλένην.

Ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο ἐκ μαρμαῦρου· οὐδὲ  
στιγμὴν ἀμφέβαλλε περὶ τῆς ἐπιτυχίας.

— Ἐγένετο, εἶπε. Διὰ ποίας τιμῆς ;

— Δὲν τολμῶ νὰ σᾶς τὸ εἶπω.

— Τολμήσατε.

— Θὰ ἐδίδατε δεκαπέντε χιλιάδες φιο-  
ρίνια ;

— Πέντε χιλιάδες δι' ἕκαστον ;

— Μάλιστα.

— Ἔστω. Αὐτὸ εἶναι ὅλον ;

— Καὶ ἐπὶ πλέον τὴν εὐτελεῆ μεσιτείαν  
μου.

— Πόσον ; ἠρώτησεν ἡ Βάνδα.

— Ὅσον θελήσετε, ὑψηλοτάτη !

— Πέντε χιλιάδες φιορίνια σοὶ ἀρκοῦν ;

— Πέντε καὶ πέντε γίνονται δέκα, ἐ-  
σκέφθη ὁ Ἰουδαῖος, θὰ λάβω ὅσα καὶ ὁ  
ταγματάρχης.

Καὶ ἐπανελάθε μεγαλοφώνως :

— Βεβαίως, ὑψηλοτάτη. Πῶς θὰ πλη-  
ρώσητε ;

— Χεῖρα μὲ χεῖρα, εἶπε. Τοὺς τρεῖς  
στρατιώτας μου καὶ θὰ λάβητε τὰ χρή-  
ματά σας.

— Ὁ ταγματάρχης θὰ ζητήσῃ προκα-  
ταβολήν.

Ἡ πριγκιπέσσα ἔρριψεν ἐπὶ τῆς τραπέ-  
ζης δέμα χαρτονομισμάτων.

— Λάβετε τὸ ἥμισυ τῆς ποσότητος,  
εἶπε, καὶ δόσατέ μοι ἀπόδειξιν, τὴν ὁποίαν  
θὰ σᾶς ἐπιστρέψω κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς  
παραδόσεως.

Ὁ Ἰουδαῖος δὲν ἀφῆκε νὰ τὸ ἐπανα-  
λάβῃ.

Ἦρπασε τὰ χαρτονομίσματα μὲ τὴν  
προθυμίαν ἐκείνην, μεθ' ἧς ὁ συνεταῖρος  
αὐτοῦ Ἀβραὰμ Κρετσνάχ ἀπήλαττε τοὺς  
πύργους τῆς Πικαρδίας τῶν ἐπίπλων, ἅ-  
τινα εἶχον ἐκεῖ λησμονηθῆ.

Ἐπειτα ἐξέθεσε τὸ σχέδιον τῆς ἀπο-  
δράσεως.

Τὴν δὲ προσδιορισθεῖσαν ὥραν, ὁ πα-  
λαιοπώλης ἐπανήλθεν ὑπὸ τὸ πρόσχημα  
τοῦ διαπραγματευτοῦ.

— Θὰ σᾶς χρειασθῶσιν ἵπποι, εἶπεν.

Ἡ ἀπάντησις τῆς Πολωνίδος ὑπῆρξε  
βραχεῖα.

— Ἐγώ.

— Ἐνδύματα ;

— Ἐγώ.

— Ὅπλα, ὅπως σᾶς χρησιμεύσωσιν ἐὰν  
σᾶς προσβάλλωσι καθ' ὁδόν ;

— Ἐγώ.

Ὁ Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ τὴν παρετήρει  
μετ' αὐξούσης εἰδωλολατρίας.

Διότι ἐκείνη ὠμίλει καθαρῶς, ἀδιστα-  
κτως καὶ τόσῳ ἀγρώχως, ὥστε τὸν ἀπε-  
λίθου.

— Τί γυνή, διὰ τοιαύτας ὑποθέσεις,  
ἐσκέφθη.

Αἶφνης τῷ ἐπῆλθεν ἰδέα τις.

— Καὶ γεωγραφικοὶ χάρται, πριγκι-  
πέσσα ; ἠρώτησεν, ὅπως γνωρίσωμεν τὴν  
ὁδόν, τὴν ὁποίαν ὀφείλωμεν ν' ἀκολουθή-  
σωμεν ;

— Ἐγώ.

Ἐκεῖνος προσέκλινεν ἐδαφιαίως ἐκπλα-  
γεῖς, ἐτακτοποίησε μετὰ τῆς Πολωνίδος  
λεπτομερείας τινάς, ἤκουσε τὰς τελευ-  
ταίας παραγγελίας της καὶ ἀπῆλθεν.

— Ἴδου χρήσιμος ἄνθρωπος ! ἐσκέ-  
φθη καθ' ἑαυτὴν καὶ ἡ Βάνδα.

Καὶ ἦτο τῷ ὄντι. Ὁ Ἰσαὰκ Γκροῦν-  
δερ ἀπέδειξε προφανῶς, ὅτι εἰς καλὸς Ἰ-  
ουδαῖος, ἀπῆλλαγμένος τῶν προλήψεων τοῦ  
συνειδότος τῶν Χριστιανῶν καὶ τῆς δυ-  
στυχοῦς φύσεως ἡμῶν, εἶναι ἐν τισὶ πε-  
ριστάσεσι πολῦτιμος βοηθός.

Καὶ ὅσον μεγάλην, ἂν ὑπῆρξε ἡ εὐτε-  
λὴς μεσιτεία του, τὸ τέκνον αὐτοῦ τοῦ  
Ἰσραὴλ τὴν εἶχεν ἐπαξίως κερδίσει.

[Ἐπεται συνέχεια.]

K.\*



ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

## ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

Ἄφ' ἐτέρου, ἀγαπητέ μου θεῖτε, ἐγὼ  
μέλλω νὰ ζήσω ἐν τῷ κόσμῳ, μέλλω νὰ  
σχετισθῶ μετὰ τῶν ἀνθρώπων, μέλλω νὰ  
τοὺς βλέπω, καὶ δὲν πρέπει νὰ καλύπτω  
τοὺς ὀφθαλμούς μου. Ὑμεῖς μοὶ εἶπατε

χιλιάκις, ὅτι μὲ θέλετε εἰς τὸν ἐνεργὸν  
βίον κηρύσσοντα τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ,  
διαδίδοντα αὐτὸν εἰς τὸν κόσμον, καὶ  
οὐχὶ προσηλωμένον εἰς τὸν θεωρητικὸν  
βίον καὶ εἰς τὴν μόνωσιν. Τώρα, καλῶς.  
Ἐὰν τοῦτο ἔχη οὕτως, ὅπως καὶ ἔχει,  
τίνι τρόπῳ ἔπρεπε νὰ φερθῶ, ὅπως μὴ  
ἴδω τὴν Πεπίτα Χιμένες ; Ὅπως μὴ κα-  
ταστῶ γελοῖος, κλείων εἰς τὴν παρουσίαν  
αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμούς ; ἔπρεπε, καθ' ἀ-  
νάγκην, νὰ βλέπω τὸ κάλλος τῶν ὀφθαλ-  
μῶν της, τὴν ροδόλευκον καὶ καθαρὰν  
χροιάν της, τὸ εὐθὺ καὶ μαργαριτωδὲς  
τῶν ὀδόντων της, οὓς ἀποκαλύπτει ὅταν  
μειδιᾷ, τὴν δροσερὰν ἐρυθρότητα τῶν χει-  
λέων της, τὸ γαλήνιον καὶ λεῖον τοῦ με-  
τώπου της, καὶ ἄλλα χίλια θέλγητρα,  
ἅτινα ὁ Θεὸς ἔθεσεν ἐν αὐτῇ. Εἶνε φανε-  
ρὸν ὅτι εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἔχει ἐν ἑαυτῷ  
τὸ σπέρμα τῶν ἀκολάστων σκέψεων, τὸ  
ζύμωμα τοῦ κακοῦ, ἐκάστη τῶν ἐντυπώ-  
σεων, ἃς ἡ Πεπίτα ἐμποιεῖ, δύναται νὰ  
ἦνε ὡς τὸ κτύπημα τοῦ σιδήρου τοῦ ἐπὶ  
χάλικος, ὅπερ παράγει τὸν σπινθῆρα, ὅ-  
στις τὸν κατακαίει ὀλόκληρον καὶ τὸν κα-  
ταβιβρώσκει.

Ἄλλὰ, προφυλαττόμενος ἀπὸ τοῦ κιν-  
δύου τούτου, καὶ σκεπτόμενος καλῶς  
διὰ τῆς ἀσπίδος τῆς Χριστιανικῆς ἠθι-  
κῆς, νομίζω ὅτι δὲν ἔχω τίποτε νὰ φο-  
βηθῶ. Ἐκτὸς τούτου, ἐὰν εἶνε τολμηρὸν  
νὰ εὐρῆ τις τὸν κίνδυνον, εἶνε δειλία νὰ  
μὴ γνωρίζῃ τις νὰ προφυλαχθῆ ἢ νὰ τὸν  
ἀποφύγῃ, ὅταν παρουσιάζεται.

Μὴ ἀμφιβάλlete. Ἐγὼ βλέπω ἐν τῇ  
Πεπίτα Χιμένες ἐν ὥραϊον πλάσμα τοῦ  
Θεοῦ, καὶ χάριν τοῦ Θεοῦ τὴν ἀγαπῶ ὡς  
ἀδελφὴν. Ἐὰν αἰσθάνωμαι φίλτρον τι  
δι' αὐτὴν εἶνε ἕνεκα τῶν ἐπαίνων, οὓς  
ἀκούω δι' αὐτὴν παρὰ τοῦ πατρός μου,  
παρὰ τοῦ κυρίου Ἐπιτρόπου καὶ παρ' ὀ-  
λων σχεδὸν τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου  
τούτου.

Δι' ἀγάπην τοῦ πατρός μου, τὸ ἐπεθύ-  
μουν, ὥστε ἡ Πεπίτα νὰ παρητεῖτο τῶν  
ιδεῶν καὶ σχεδιῶν της περὶ τοῦ μεμονω-  
μένου βίου, καὶ νὰ τὸν ὑπανδρεύετο.  
Ἄλλ' ἃς ἀφήσωμεν τοῦτο κατὰ μέρος,  
ἐὰν ἔβλεπον ὅτι ὁ πατήρ μου εἶχε μόνον  
ιδιοτροπίαν τινὰ, καὶ οὐχὶ ἀληθῆ ἀγά-  
πην, θὰ ἐχαίρομην ἐὰν ἡ Πεπίτα διέ-  
μενε σταθερὰ εἰς τὴν ἀγνὴν χρεῖαν της,  
καὶ ὅταν ἐγὼ θὰ ἦμην πολὺ μακρὰν ἀπ'  
ἐδῶ, εἰς τὰς Ἰνδίας, ἢ τὴν Ἰαπωνίαν, ἢ  
εἰς ἄλλας ἀποστολάς μάλλον κινδυνώ-  
δεις, θὰ εἶχον παρηγορίαν τινὰ περιγρά-  
φω αὐτῇ τὰς περιπλανήσεις καὶ τοὺς  
κόπους μου. Ὅταν δέ, γέρων ἤδη, θὰ ἐ-  
πέστρεφον εἰς αὐτὸ τὸ χωρίον μου, θὰ ἠύ-  
χαριστούμην τότε πολὺ νὰ συνοικειωθῶ  
μετ' αὐτῆς, ἤδη γραιῖας καὶ ταύτης, καὶ  
νὰ συνάπτωμεν συνομιλίαν πνευματικὰς  
καὶ συζητήσεις ὡς ἐκεῖνας, ἃς συνάπτει  
νῦν κατὰ μόνας μετὰ τοῦ κυρίου Ἐπι-  
τρόπου.

Σήμερον, ἐν τούτοις, καθὼς εἶμαι  
νέος, ὀλίγον πλησιάζω τὴν Πεπίτα· μό-  
λις τῇ ὀμιλῶ. Προτιμῶ νὰ θεωρῶμαι ὡς  
δειλός, ὡς ἀνόητος, ὡς κακῶς ἀνατε-



θραμμένους και δύστροπος, παρὰ νὰ παρᾶσχω ἔστω και τὴν ἐλαχίστην εὐκαιρίαν, ὅχι πλέον εἰς τὸ νὰ αἰσθανθῶ δι' αὐτὸν ὅ,τι δὲν ὀφείλω, ἀλλ' οὐδὲ εἰς τὴν ὑπόνοιαν και τὴν κακολογίαν.

Ὅσον διὰ τὴν Πεπίτα, οὐδὲ μακρόθεν συμφωνῶ εἰς ἐκεῖνο, ὅπερ ὑμεῖς λέγετε, ὅτι διαβλέπετε ὡς ἀόριστόν τινα φόβον. Ὅποῖον σχέδιον πρέπει νὰ σχηματίσῃ αὕτη ὡς πρὸς ἄνθρωπον, ὅστις μέλλει νὰ γίνῃ κληρικός μετὰ δύο ἢ τρεῖς μῆνας; Αὕτη, ἣτις περιεφρόνησε τόσους, διατί θὰ ἡγάπα ἐμέ; Ἀρκούντως γνωρίζω ἐμαυτόν, και ἠξέυρω ὅτι δὲν δύναμαι, εὐτυχῶς, νὰ ἐμπνεύσω πάθη. Λέγουσιν ὅτι δὲν εἶμαι ἀσχημος, ἀλλ' ὅτι εἶμαι ἀδέξιος, δειλός, περιορισμένου πνεύματος, και ὀλίγον εὐχάριστος. Φέρω τὰ ἔχνη ἐκείνου, τὸ ὅποῖον εἶμαι, δηλαδὴ ταπεινοῦ σπουδαστοῦ. Τί ἀξίζω ἐγὼ ἀπέναντι τῶν ὠραίων ἐκείνων, και τοῖ ὀλίγων ἀγροίκων νεανιῶν, οἵτινες ἐζήτησαν τὴν Πεπίτα; τῶν εὐκινήτων ἱπέων, τῶν διακριτικῶν και εὐχαρίστων ἐν τῇ συνομιλίᾳ των, κυνηγούντων ὡς ὁ Ναμβρῶδ, ἐπιδεξίῳν εἰς ὅλας τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις, τραγουδιστῶν περιφήμων καθ' ὅλας τὰς ἑορτὰς τῆς Ἀνδαλουσίας, και χορευτῶν χαριέντων, κομψῶν και ἐπιτηδείων; Ἐὰν ἡ Πεπίτα περιεφρόνησε πάντα ταῦτα, πῶς δύναται νῦν νὰ προσηλωθῇ εἰς ἐμέ και νὰ συλλάβῃ τὴν διαβολικὴν ἐπιθυμίαν και τὸν ἔτι μᾶλλον διαβολικὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ταράξῃ τὴν εἰρήνην τῆς ψυχῆς μου, νὰ μὲ κάμῃ νὰ ἐγκαταλείψω τὸν προορισμόν μου, ἴσως νὰ ἀπωλεσθῶ; Ὅχι! δὲν εἶνε δυνατόν. Ἐγὼ θεωρῶ καλὴν τὴν Πεπίταν· ἐμαυτὸν δέ, και τὸ λέγω χωρὶς ἐπιπλάστου μετριοφροσύνης, θεωρῶ ἀσήμαντον. Ἐννοεῖται ὅτι θεωρῶ ἐμαυτὸν ἀσήμαντον εἰς τὸ νὰ κάμω νὰ μὲ ἀγαπήσῃ, ὅχι ὅμως και εἰς τὸ νὰ ἦμαι φίλος τῆς, και εἰς τὸ νὰ μὲ ἐκτιμᾷ και νὰ δείξῃ ποτὲ προτίμησιν τινα δι' ἐμέ, ὅταν ἐγὼ θὰ ἦμαι ἀξίος τῆς προτιμήσεως ταύτης, διὰ ζωῆς ἀγίας και ἐργατικῆς.

Συγχωρήσατέ με, ἐὰν ὑπερασπιζώμαι ἐμαυτὸν λίαν θερμῶς, διὰ τινὰς παρασιωπήσεις τῆς ἐπιστολῆς σας, αἵτινες ὁμοιάζουσι πρὸς κατηγορίας και λυπηρὰς προμαντεύσεις. Δὲν παραπονοῦμαι διὰ τὰς παρασιωπήσεις ταύτας.

Μοὶ δίδετε σῶφρονας συμβουλὰς, ὧν μὲγα μέρος ἀποδέχομαι, και σκέπτομαι νὰ ἀκολουθῶ. Ἐὰν φοβέσθε πέραν τοῦ δέοντος, προσέρχεται τοῦτο ἀναμφιβόλως ἐκ τοῦ ἐνδιαφέροντος, ὅπερ λαμβάνετε δι' ἐμέ και δι' ὅπερ ἐγὼ ἐξ ὅλης καρδίας εὐχαριστοῦμαι.

\*\*\*

#### 4 Μαΐου.

Εἶνε παράδοξον, ὅτι τόσας ἤδη ἡμέρας δὲν ἔλαβον καιρὸν νὰ γράψω πρὸς ὑμᾶς, ἀλλ' αὕτη εἶνε ἡ ἀλήθεια. Ὁ πατήρ μου δὲν μὲ ἀφίνει ἡσυχον, και αἱ ἐπιπέψεις μὲ πολιορκοῦσιν.

Ἐν ταῖς μεγάλας πόλεσιν εἶνε εὐκολον νὰ μὴ δέχῃται τις, νὰ μονῶται, νὰ

πλάσῃ δι' ἐαυτὸν μίαν ἐρημίαν, μίαν Ἐθβαίδα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θυρῶου. Ἄλλ' ἐν χωρίῳ τῆς Ἀνδαλουσίας, και πρὸ πάντων ὅταν ἔχῃ τις τὴν τιμὴν νὰ ἦναι υἱὸς τοῦ δημάρχου, εἶνε ἀνάγκη νὰ ζῇ ἐν τῷ κοινῷ. Ὅχι μόνον εἰς τὸ σπουδαστήριον, ἀλλὰ και εἰς τὸν κοιτῶνά μου εἰσέρχονται, χωρὶς νὰ τολμήσῃ τις νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ, ὁ κύριος Ἐπίτροπος, ὁ γραφεὺς, ὁ ἐξαδελφός μου Κουρρίτος, υἱὸς τῆς κυρίας Κασίδας, και πολλοὶ ἄλλοι, οἵτινες μὲ ἐξυπνοῦσιν ὅταν κοιμῶμαι, και μὲ φέρουσιν ὅπου θέλουσιν.

Ἡ λέσχη δὲν εἶνε ἐδῶ μόνον διασκεδάσεις κατὰ τὴν νύκτα, ἀλλὰ καθ' ὅλας τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας. Ἀπὸ τῆς ἐνδεκάτης τῆς πρωίας εἶνε πλήρης ἀνθρώπων φλυαρούντων, ἀναγινωσκόντων ἀκροθιγῶς καμμίαν ἐφημερίδα, ὅπως μάθωσι τὰ νέα, και χαρτοπαικτούντων. Εἶνε ἄνθρωποι, οἵτινες διέρχονται δέκα ἢ δώδεκα ὥρας τὴν ἡμέραν παίζοντες ζατρίκιον. Ἐπὶ τέλους, ὑπάρχει ἐνταῦθα ὀκνηρία θελκτικωτάτη. Αἱ διασκεδάσεις εἶνε πολλαί, ὅπως διατηρῆται ἡ ὀκνηρία αὕτη.

Αἱ δάμα, τὸ ζατρίκιον και τὸ δόμινον δὲν παραμελοῦνται. Καὶ τελευταίως ὑπάρχει ἐνταῦθα ἐν μὲγα πάθος διὰ τὰς ἀλεκτορομαχίας.

Πάντα ταῦτα, μὲ τὰς ἐπισκέψεις, τὰς ἀνὰ τοὺς ἀγροὺς περιουδεῖας, ὅπως ἐπισκοπήσωσι τὰς ἐργασίας, τὰς καθ' ἐκάστην ἑσπέραν συνομιλίας μετὰ τοῦ ἐνοικιαστοῦ, τὰς ἐπισκέψεις τῶν οἰνοπωλείων και ζαχαροπλαστείων, τὰς φροντίδας περὶ καθάρσεως, μεταγγίσεως και τελειοποιήσεως τῶν οἴνων, και τὰς δοσοληψίας μετὰ τῶν μεταπρατῶν δι' ἀγοράν, πώλησιν και ἀνταλλαγὴν ἵππων, ἡμιόνων και ὄνων, ἢ μετὰ ἐμπόρων τοῦ Ξερές, οἵτινες ἔρχονται διὰ νὰ ἀγοράσωσι τὸν οἶνόν μας, ὅπως τὸν μεταποιήσωσιν εἰς οἶνον τοῦ Ξερές, καταναλίσκει ἐνταῦθα τὴν ἡμέραν τῶν εὐπατριδῶν, μικρῶν ἀρχόντων, ἢ ὅπως ἄλλως ἐπιθυμοῦσι νὰ καλῶνται.

Εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις ὑπάρχουσιν ἄλλαι διασκεδάσεις, οἵτινες δίδουσιν εἰς πάντα μείζονα ζωηρότητα, ὡς κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θέρους, τοῦ τρυγητοῦ και τῆς συλλογῆς τῶν ἐλαίων, ἢ, ὅταν τυγχάνῃ ἑορτὴ τις και ταυρομαχία ἐδῶ ἢ εἰς κανὲν γειτονικὸν χωρίον, ἢ ὅταν γίνεται πανηγυρίς εἰς τὸν ναῖσκον θαυματουργοῦ τινος εἰκόνας τῆς Παναγίας, ὅπου, ἐὰν συρρέωσιν οὐκ ὀλίγοι ἐκ περιεργείας και πρὸς διασκεδάσιν, και διὰ νὰ προξενήσωσιν εἰς τὰς φίλας των ἡδονὰς και δραπετεύσεις, πλειότεροι ὅμως συναζονται ἐξ εὐλαθείας και πρὸς ἐκπλήρωσιν προσευχῆς ἢ ταξίματος. Εἰς ἐκ τῶν ναϊσκῶν τούτων ὑπάρχει ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὑψηλοτάτου τινὸς βουνοῦ, και εἰς τὸ ὅποῖον και γυναῖκες ἀκόμη λεπτοφυεῖς δὲν διστάζουσι νὰ ἀνέλθωσιν ἐκεῖ ἀνυπόδητοι, πληγόνουσαι τοὺς πόδας των μὲ τὰς ἀκάνθας και τοὺς λίθους τῶν ἀνάντων και δυσβάτων ἀτραπῶν.

Ὁ βίος ἐδῶ ἔχει τι τὸ θελκτικόν. Δι' ἐκεῖνον ὅστις δὲν ὀνειρεῖται δόξαν, δι' ἐ-

κεῖνον ὅστις δὲν ἔχει καμμίαν φιλοδοξίαν, ἐννοῶ, ὅτι εἶνε πολὺ ἀφροντίς και γλυκεῖα ζωῆ.

Ἀκόμη και τὴν μόνωσιν δύναται τις νὰ ἐπιτύχῃ διὰ τινος προσπαθείας· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐγὼ μένω ἐδῶ προσωρινῶς, δὲν πρέπει νὰ πράξω τὸ τοιοῦτον. Ἐὰν ὅμως ἔμενα διαρκῶς, δὲν θὰ εὕρισκον δυσκολίαν, χωρὶς κανένα νὰ προσβάλλω, νὰ κλειώμαι και νὰ μονῶμαι ἐπὶ πολλὰς ὥρας, ἢ ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν, ὅπως ἐπιδοθῶ εἰς τὰς σπουδὰς και τὰς μελέτας μου.

Ἡ τελευταία ἐπιστολή σας μὲ ἐλύπησεν ὀλίγον.

Βλέπω ὅτι ἐπιμένετε εἰς τὰς ὑπονοίας σας, και δὲν ἠξέυρω τί νὰ σᾶς ἀπαντήσω πρὸς δικαιολογίαν μου, ἐκτὸς ἐκείνων, ἅτινα ἤδη σᾶς ἀνέφερον.

Λέγετε ὑμεῖς ὅτι ἡ μεγάλη νίκη εἰς τινα εἶδη μαχῶν, συνίσταται εἰς τὴν φυγὴν! Ὅτι φεύγειν εἶνε νικᾶν.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΑΝΤ. ΦΡΑΒΑΣΙΑΝΗΣ.

#### ΣΟΦΙΑΣ ΚΡΑΠΟΤΚΙΝ

### Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 4237

[Συνέχεια]

Γ'

Εἰς τὰς πέντε ἡ Ἰουλίᾳ εὕρισκετο ἐπὶ ποδός· εἰς τὰς ἐπτὰ ἐκτύπα ἤδη εἰς τὴν κιγκλιδωτὴν θύραν τῆς φυλακῆς.

— Ὁ διευθυντὴς ἐπέστρεψεν; ἦτο ἡ πρώτη τῆς ἐρώτησις, ἀμα ὁ θυρωρὸς ἐπεφάνη ὀπισθεν τῆς κιγκλίδος μετὰ τοῦ ὄρμαθου τῶν κλειδίων του.

Μάλιστα εἶχεν ἐπιστρέψει. Ἀλλὰ δὲν ὤφειλε νὰ ἔλθῃ πρὸ τῶν ὀκτῶ.

Και ὁ θυρωρὸς ἠτοιμάζετο νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ οἶκμά του.

Ἡ Ἰουλίᾳ παρεκάλεσε νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ εἰσέλθῃ, ὅπως ἀναμείνῃ εἰς τὸ γραφεῖον. Φοβουμένη μήπως χάσῃ ἔστω και μίαν στιγμὴν ἠθέλε νὰ ἴδῃ τὸν διευθυντὴν, ἀμα τῇ ἀφίξει του. Καὶ ἐπανέλαβε τὴν θέσιν τῆς ἐπὶ τοῦ θρανίου, σιωπηλοῦ μάρτυρος τοσοῦτων θλίψεων. Ἐν τῇ ἀνυπομονησίᾳ αὐτῆς ἦτο ἔτοιμος νὰ ὀρμήσῃ, ὡσάκις ἤκουε θύραν ἀνοιγομένην.

Ἐννέα ὥραι, δέκα ὥραι. Λέγουσιν ὅτι μὲτέβη ἀμέσως εἰς τὸ διευθυντήριον. Φύλακες εἰσέρχονται, ἐξέρχονται, ἀνταλλάσσωσι λέξεις εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς ὑπηρεσίας ἀπὸ τὰς ὁποίας ἡ Ἰουλίᾳ δὲν ἐννοεῖ τίποτε. Περιμένει πάντοτε, ἐκάστη στιγμὴ τῇ φαίνεται αἰωνιότης.

Ἐννοεῖ ἐπὶ τέλους λέξεις τινὰς ἐκ τῆς συνομιλίας δύο φυλάκων. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἔρχεται ἐκ τοῦ νοσοκομείου· τὸν πλησιάζει ἀμέσως.

— Πέτε μου, κύριε, τί πρέπει νὰ κάμω διὰ νὰ ὀμιλήσω εἰς τὸν διευθυντὴν; Ἦλθα νὰ ἴδω τὸν σύζυγόν μου, ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχᾰ ἀκόμη τὴν ἀδειαν ἀπὸ χθές.

— Καὶ ποῖος εἶνε ὁ σύζυγός σας;

— Ὁ Ἰωάννης Τισῶ. Ἦτο χθές εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

— Εἰς ποῖον ἐργαστήριον εἰργάζετο;  
— Εἰς τὸ ἐργαστήριον τῶν μαργαρι-  
τῶν. Τμήμα ἐλαφροποιῶν.

— Ἰωάννης Τισσώ; Τμήμα ἐλαφρο-  
ποιῶν, ἀριθμὸς 4237;

— Ναί, ναί, αὐτὸς εἶνε.

— Ἀλλὰ πῶς θέλετε νὰ σᾶς ἀφήσουν  
νὰ τὸν ἰδῆτε; Ὅτ᾽ τὸν θάψουν μετὰ μίαν  
ὥραν. Δὲν ἤξεύρετε ὅτι ἀπέθανε χθές;

Κραυγὴ τρομερὰ, διαφυγοῦσα τοῦ στή-  
θους τῆς δυστυχοῦς γυναικὸς, ἠνάγκασε  
τὸν φύλακα νὰ ὀπισθοδρομήσῃ. Τὰ γόνατά  
της ἐκάμπτοντο, σχεδὸν ἐλιποθύμει, ὅτε  
παρετήρησε τὸν ἀρχιφύλακα, ὅστις τῇ ἐ-  
δειξε χθὲς συμπάθειαν τινά. "Ἐτρεξε πρὸς  
αὐτὸν μετὰ τὴν μυστικὴν ἐλπίδα νὰ τὸν ἀ-  
κούσῃ διαψεύδοντα τὴν τρομερὰν εἰδήσιν.

Δυστυχῶς ἦτο ἀληθής. Ὁ ἀρχιφύλαξ  
ἤρχετο ἀκριβῶς διὰ νὰ προσκαλέσῃ τὴν  
κυρίαν νὰ μεταβῇ εἰς τὸ γραφεῖον, ὅπως  
παράλαβῃ εἰκοσι καὶ δύο φράγκα, ἀνήκον-  
τα τῷ Ἰωάννῃ Τισσώ. Ὑπῆρχον ἀκόμη  
τὰ πράγματά του...

Ἡ Ἰουλία δὲν τὸν ἤκουεν. Ὁχρὰ ὡς  
σουδάριον, μετὰ τὰς κόρας διεσταλμένας,  
ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς θύρας προσπαθοῦσα ν'  
ἀρθρώσῃ λέξεις τινάς. Μόλις κατόρθωσαν  
νὰ τὴν ἐννοήσωσιν ὅτε εἶπε διὰ φωνῆς  
πνιγομένης:

— Ὅτ᾽ μετὰ ἀφήσετε νὰ τὸν ἀποχαιρε-  
τήσω;

— Ἀπολύτως ἀδύνατον. Ἀντίκειται εἰς  
τὸν κανονισμόν.

— Εἰς τὴν μίαν θὰ ἴδατε διερχομένην  
τὴν νεκρικὴν συνοδίαν. Σταθῆτε πλησίον  
τῆς θύρας ταύτης, παρὰ τὸ φυλακεῖον, θὰ  
σᾶς τὴν δεῖξω. Ὅτ᾽ ἰδῆθητε νὰ ἀκολουθή-  
σετε τὴν συνοδίαν μέχρι τοῦ κοιμητη-  
ρίου.

Ἡ Ἰουλία ἠκολούθησε τὸν φύλακα,  
χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν, μέχρι τοῦ φυλακείου.  
Ἐκεῖ, ἔπεσεν ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς κλί-  
μακος.

Οὔτε λυγμοί, οὔτε δάκρυα. Ἀκίνητος,  
ὡς ἐν ἐκ τῶν ἀγαλμάτων ἐκείνων ἐπὶ τῶν  
ὀπείων οἱ γλύπτται τοῦ μεσαίωνα, ἐνε-  
χάραξαν τὰ παθήματα ἀνθρωπότητος  
προωρισμένης διὰ τὸν λιμόν, τὴν πείναν,  
τὴν πυρὰν, μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ξηροῦς,  
ἀκινήτους, προσέβλεπε τὸν πυλῶνα διὰ  
τοῦ ὁποίου ἐμελλε νὰ ἐξέλθῃ ὅ,τι εἶχε  
προσφιλέστερον εἰς τὸν κόσμον. Δὲν ἔ-  
βλεπε τίποτε, τίποτε δὲν ἤκουεν. Οἱ δια-  
βάται τὴν παρετήρουν, ἀνοίγοντες μετ'  
ἐκπληξέως τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπέναντι τῆς  
ἀγωνιώδους ταύτης ἐκφράσεως. "Ἐν παι-  
δίον ἐσταμάτησεν, ἠθέλησε νὰ τὴν πλησι-  
άσῃ, ἀλλ' ὀπισθοχώρησε πρὸ τοῦ ἀπλα-  
νοῦς τούτου βλέμματος. Οἱ στρατιῶται  
τοῦ φυλακείου ἐξηκολούθησαν νὰ συνδια-  
λέγωνται, νὰ χαριεντίζωνται πλησίον  
της.

Ἡ Ἰουλία δὲν τοὺς παρετήρει, δὲν ἔ-  
βλεπε παρὰ τὸν πυλῶνα. Αἴφνης ἀνεσείρ-  
τησε καὶ δι' ἐνὸς ἄλματος ἐρρίφθη πρὸς τὴν  
θύραν, ὀπισθεν τῆς ὁποίας φωνὴ σοβαρὰ  
ἔψαλλε τὴν δέησιν τῶν νεκρῶν. Ἡ θύρα  
ἠνοιξεν, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς συνοδίας εἰς φυ-  
λακισμένους μ' ἐσθῆτα μελανῆν καὶ παντα-

λόνιον μελανόν, μετὰ τὴν φαῖαν αὐτοῦ κόμην  
ἀνεμίζουσαν, ἐπροχώρει βραδέως φέρων μέ-  
γαν σταυρὸν καὶ προσπαθῶν ν' ἀπαγγεῖλῃ  
διὰ φωνῆς τεχνιτῆς τὰ λατινικὰ τῆς  
προσευχῆς. Εἰς ἱερεὺς λευχειμονῶν τὸν ἠ-  
κολούθει περιάγων ἀδιάφορον βλέμμα ἐπὶ  
τῆς αὐλῆς, ἥτις ἠνοίγετο ἐνώπιόν του.  
Τέσσαρες φυλακισμένοι μελανειμονοῦντες  
ἐπίσης, μετὰ τοὺς μελανοὺς αὐτῶν σκου-  
φοὺς πίπτοντας ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐδά-  
διζον ρυθμικῶς μετὰ τῶν βαρέων αὐτῶν  
πεδίλων, κρατοῦντες τὸ φέρετρον κεκα-  
λυμμένον διὰ φαίου ὑφάσματος μετὰ με-  
γάλου λευκοῦ σταυροῦ.

Τέσσαρες ἄλλοι φυλακισμένοι, εὐτυ-  
χεῖς, διότι τοῖς παρείχετο ἡ εὐκαιρία νὰ  
ἐξέλθωσι τῶν τοίχων των, ἠκολούθησαν πρὸς  
ἀντικατάστασιν τοῦ φορείου. Δύω φύλα-  
κες μετὰ τὸν κυανοῦν μανδύαν των, συνδιε-  
λέγοντο μετὰ ἐκεῖνον ὅστις τοῖς ἠνοίξεν.

Οὐδεὶς — οὔτε φίλος, οὔτε σύντροφος  
τοῦ ἐργαστηρίου ἐγένετο δεκτός, ὅπως  
ἀκολουθήσῃ τὴν ἐκφορὰν. Μέγας μαῦρος  
κύων — ὁ τοῦ νεκροθάπτου — μετὰ τὴν κε-  
φαλὴν τεταπεινωμένην ἔκλειε τὴν συνο-  
δίαν καὶ μόνος ἐφαίνετο κατεχόμενος  
ὑπὸ τῆς σοβαρότητος τῆς στιγμῆς.

Μετὰ κραυγῆς σπαρακτικῆς, ἡ Ἰουλία,  
ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ φορέτρου.

— Ἰωάννη, ἀγαπητὲ Ἰωάννη! νὰ σέ  
ἴδω μόνον, ἀνέκραξεν.

Δι' ἐνὸς κινήματος ἀπέσπασε τὴν νε-  
κρικὴν ὀθόνην καὶ ἀπεκάλυψε τὸ ἐκλευ-  
κῆς σανίδος φέρετρον. Προσεπάθει ν' ἀνε-  
γείρῃ τὸ κάλυμμα.

Δύω φύλακες τὴν ἔλαβον ἀπὸ τὸν βρα-  
χίονα καὶ τὴν ἀπεμάκρυναν ἡρέμα.

— Ἦσυχάσατε, τὸ φορεῖον εἶνε καρ-  
φωμένον.

— Ἀφήσατέ με νὰ τὸν ἴδω, νὰ τὸν ἀ-  
σπασθῶ μόνον διὰ τελευταίαν φορὰν, ἰκέ-  
τευεν ἡ Ἰουλία ἀντιπαλαίουςα. "Ἀθλοῖ!  
ἐφρονεῦσατε ἓνα ἄνθρωπον καὶ δὲν ἐπιτρέ-  
πετε νὰ τοῦ δώσουν τὸν τελευταῖον ἀπο-  
χαιρετισμόν;

— Ἐμπρός, ἐμπρός, ὄχι θόρυβον, ὑπέ-  
λαβεν εἰς φύλαξ, ἐνῶ τὸ φέρετρον καλυ-  
φθὲν καὶ πάλιν διὰ τῆς μελανῆς ὀθόνης,  
ἀπεμακρύνετο φερόμενον βαρέως ἐπὶ τῶν  
ὤμων.

— Δὲν χρειάζονται φωναὶς ἐδῶ, καθί-  
σατε ἡσυχά, ἂν θέλετε νὰ σᾶς ἐπιτρέψουν  
ν' ἀκολουθήσετε τὴν ἐκφορὰν.

Ἡ Ἰουλία ἠννόησεν ἀμέσως τὴν φρι-  
κῶδη πραγματικότητα. Ἀπότου ὁ Ἰωάν-  
νης της εἰσῆλθεν εἰς τοὺς τοίχους τού-  
τους δὲν τῇ ἀνῆκε πλέον. Καὶ νεκροῦ ἀ-  
κόμη δὲν εἶχε δικαίωματος ἐπ' αὐτοῦ.  
Δύναμις κτηνώδης, ξένη, ἐδέσποζεν αὐ-  
τοῦ καὶ ἠδύνατο μάλιστα νὰ ἐμποδίσῃ  
τὴν σύζυγόν του νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ μέ-  
χρι τῆς τελευταίας του κατοικίας.

Χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν, ἡ Ἰουλία ἀπῆλ-  
λῆθη τοῦ φύλακος. Συνηνώθη μετὰ τῆς  
συνοδίας καὶ ἐτοποθετήθη πλησίον τοῦ  
κυνός. Τὸ περιαγῆς αὐτῆς πρόσωπον ἔλα-  
βεν αἴφνης ἐκφρασιν ληθθείσης ἀποφά-  
σεως. Σχέδιόν τι ὠρίμαζεν ἐν τῇ κεφαλῇ  
της!

Τὸ κοιμητήριον ἦτο διηρημένον εἰς δύο,  
τὸ μέρος τοῦ προσωπικοῦ καὶ τὸ μέρος  
τῶν φυλακισμένων. Ἐδῶ σταυροί, ἀνθη  
προστατευόμενα ὑπὸ κιγκλίδων, ἐκεῖ ἀ-  
γρὸς ἀκαλλιέργητος, τρεῖς εὐρεῖς λάκκοι  
χαίνοντες, χρησιμεύοντες ὡς κοινοὶ τάφοι.  
Ἀπέθηκον τὸ φέρετρον εἰς τὸ χεῖλος τοῦ  
ἐνὸς ἐκ τῶν λάκκων τούτου.

Ἡ Ἰουλία δὲν ἐπλησίασεν. Αὐτὴ ἐδῶ  
δὲν ἦτο παρὰ ξένη. Ἰστατο μακρὰν.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Ε. ΠΟΛΙΤΑΚΗΣ.

Ἐν τῷ γραφεῖῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημά-  
των» ἐγγράφονται συνδρομηταὶ εἰς τὴν ἐν Παρίσις  
ἐκδιδόμενην

## LECTURE

ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΗΝ ΤΗΝ 10 ΚΑΙ 25 ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ  
(Ἐκ σελίδων 200 περίπου μεγάλου 8ου)

### ΔΗΜΟΣΙΕΥΕΙ:

Μυθιστορήματα καὶ διηγήματα τῶν διασημωτέρων  
συγγραφέων, ὡς τοῦ Ἀλφόνσου Δουδέ, τοῦ Ἰουλίου  
Κλαρετῆ, τοῦ Αἰμιλίου Ζολᾶ, τοῦ Γεωργίου Ὀνέ,  
τοῦ Λουδοβίκου Ἀλεξῆ, τοῦ Guy de Maupassant,  
τοῦ René Maizeroy, τοῦ Paul Bourget, τοῦ Pierre  
Loti κτλ. κτλ.

Ἄρθρα Ἐπιστημονικά, Περιηγήσεις, Ἀναμνήσεις,  
Ταξιδιωτικὰ, Ποιήσεις, Καλλιτεχνικὰ, Στατιστικὰ,  
κτλ., γεγραμμένα ὑπὸ τῶν καλλιτέρων συγγραφέων  
Γάλλων συγγραφέων.

### Συνδρομὴ ἑτησίᾳ καὶ προπληρωτῆ

Διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι καὶ Ἀνατολῇ φρ. χρ. 16  
Φυλλάδια πωλοῦνται χωριστὰ πρὸς 1 ὄρ. ἕκαστον.

Οἱ ἐκτός τῶν Ἀθηνῶν λαμβάνουσι τὴν Lecture,  
ἅμα τῇ λήψει τῆς συνδρομῆς.

### A. LUTAUD

## ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗ

τροποποιηθεῖσα συμφώνως τῇ Ἑλληνικῇ νομοθεσίᾳ  
ὑπὸ

### A. ΚΑΛΛΙΒΩΚΑ

ὄφρητος τῆς Ἰατροδικαστικῆς ἐν τῷ Ἐθνικῷ  
Πανεπιστημίῳ.

Τόμος εἰς 8ον ἐκ σελ. 356, τιμώμενος δραχ. 8,  
ταχυδρομικῶς 8,50 καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 8.

### A. ΚΑΛΛΙΒΩΚΑ

## ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΑ

Περὶ τῶν ἐξ αἵματος κηλίδων

μετὰ εἰκόνων.

Τόμος εἰς 8ον ἐκ σελ. 62, τιμώμενος δραχ. 2,  
ταχυδρομικῶς 2,30.

Ἐύρισκονται ἀμφότερα ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν.

ΙΩΑΝΝΟΥ Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

## Ο ΚΟΝΤΕ - ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΕΙΣ ΜΕΡΗ ΔΥΟ

Τιμᾶται Δραχμῆς.

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 1,20.

ΩΡΑΙΟΣ ΧΑΡΤΗΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟΣ δι' ἐξ-  
ώφυλλα κλ. πωλεῖται ἐν τῷ γραφεῖῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν  
Μυθιστορημάτων».

ΣΥΛΛΟΓΗ πλοῦσια στοιχείων καὶ κοσμημάτων διὰ  
**ΜΕΓΑΛΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ**  
ἐκομισθῆ ἐσχάτως εἰς τὸ τυπογραφεῖον τῆς Κορίν-  
νης, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.